

Γράφει η Κυριακή Γανίτη(Dominica Amat)

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΗ

"ΛΕΙΠΕΙ"

Η ελληνική γλώσσα είναι τόσο πλούσια που μπορεί να δώσει ορισμό σχεδόν στα πάντα. Δεν νομίζω πως χρειάζεται να το πω εγώ αυτό αλλά το φως που "εκπέμπει" μας καθλώνει. Αν τη συνδυάσουμε με την ποίηση, θεωρώ πως θα έχουμε ένα τέλειο πάντρεμα και θα μπορούμε να εκφράσουμε ό,τι αισθανόμαστε. Ακόμη κι αν νιώθουμε πως δεν υπάρχουν λόγια, η ποίηση έρχεται να καλύψει (;) αυτό το κενό στο μέγιστο δυνατό βαθμό. Γι' αυτόν τον λόγο αγαπώ την ποίηση. Με βοηθά να εξωτερικεύσω όσα αισθάνομαι. Από την μέγιστη χαρά έως την υπέρτατη λύπη. Εάν μου ζητούσαν να παρομοιάσω την ζωή με ένα λογοτεχνικό είδος αυτό θα ήταν η ποίηση. Από την στιγμή της γέννησης έως την δύση της ζωής ενός ανθρώπου τα ποιήματα είναι εκεί να μιλήσουν για όλα αυτά.

Η σημερινή μου πρόταση για εσάς αφορά μία -εκ των πιο δυνατών από άποψη συναισθημάτων- ποιητική συλλογή που έχω διαβάσει έως σήμερα. Μία ποιητική συλλογή που μετά την ολοκλήρωση της ανάγνωσης χρειάστηκε αρκετός χρόνος ώστε να καταλαγιάσουν τα πάντα μέσα μου και να αποφοριστώ συναισθηματικά. Μία ποιητική συλλογή που χαρακτήρηκε με ανεξίτηλο τρόπο στην σκέψη και την ψυχή μου που δεν επιτρέπει να ξεχαστεί. Συγγνώμη... Παρασύρθηκα και δεν ανέφερα για ποια συλλογή θα σας μιλήσω. Ο λόγος για τη νέα ποιητική συλλογή του πολυγραφότατου ποιητή κυρίου Θεόδωρου Ζαφειρίου με τίτλο "Λείπει" που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Andy's publishers που αφιερώνεται στην αείμνηστη Ντίνα Ίσσαρη.

Ό,τι γεννάται, είναι δεδομένο πως θα πεθάνει. Έτσι είναι ο κύκλος της ζωής όλων των έμβιων όντων. Εμείς οι άνθρωποι φοβόμαστε τον θάνατο. Όχι τόσο τον θάνατο τον δικό μας, όσο των αγαπημένων μας προσώπων. Δεν ξέρω αν είναι για καθαρά εγωϊστικούς λόγους, ή, γιατί μας τρομάζει η σκέψη πως θα χάσουν όσα έχουν εκείνοι/ες και τη δυνατότητα να κάνουν όσα επιθύμησαν αλλά δεν πρόλαβαν... Άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου και ο καθένας/η καθεμία ξεχωριστά δύναται να απαντήσει για τον ίδιο/την ίδια. Εγώ προσπαθώ να το σκεφτώ με λογική αλλά εκείνη δεν υπακούει...

*"Αφού εσύ πεθαίνοντας
Ξεπέρασες τον θάνατό σου,
Γιατί πια να φοβάμαι εγώ;" (σελ.64)*

Ο έρωτας είναι η κινητήριος δύναμή μας. Όταν τον στερούμαστε λόγω του απροσδόκητου θανάτου του αγαπημένου μας προσώπου όλη η χαρά, η αγάπη και τα όμορφα συναισθήματα που πηγάζουν από αυτόν μεταμορφώνονται αυτόματα σε πόνο, θλίψη, δυστυχία, άρνηση και θυμό. Μας "τρώνε" από μέσα σαν το σαράκι που τρώει το ξύλο και μας αφήνουν να περιφερόμαστε σαν άδεια από ψυχή σώματα... Όμοια με ζωντανούς-νεκρούς...

*"-Μόνο γιατί γεννήθηκες
Κι ο θάνατος σ'αγάπησε" (σελ.85)*

"Λείπει" ο τίτλος της ποιητικής συλλογής και με μία τόσο μικρή αλλά εύηχη κι εκκωφαντική συνάμα λέξη περιγράφεται όλη η ουσία των ποιημάτων. Η απουσία ενός αγαπημένου προσώπου από την ζωή μας είναι τόσο επώδυνη που δεν υπάρχουν λόγια να την περιγράψουν... Είναι το μόνο που δεν επιδέχεται ορισμού... Μόνο ένα κενό υπάρχει δίπλα του... Ένα κενό που δεν αναπληρώνεται με τίποτα άλλο αφού ο καθένας και η καθεμία εξ ημών είναι μοναδικός/η κι αναντικατάστατος/η

Ο ποιητής με λόγο δωρικό αποτυπώνει πάνω στο χαρτί ποιήματα που κάλλιστα θα μπορούσαν να είναι κείμενα επιστολών που δεν είχαν παραλήπτη... Σκέψεις και συναισθήματα χωρίς μεμψιμοιρία... Αλλά σαν μία ανάγκη για ρεαλιστική, ίσως και καυστική, προσέγγιση του ζητήματος του θανάτου. Σε καμία βέβαια περίπτωση δεν έχουμε να κάνουμε με μία φιλοσοφική, ή, μεταφυσική προέκταση της έννοιας του θανάτου. Ο ποιητής αποφεύγει εντέχνως ανάλογες προσεγγίσεις. Επιλέγει να μένει στην ουσία και στο πως αυτή επηρεάζει εντέλει όσους/ες μένουν πίσω... Κι επιτρέψτε μου να πιστεύω πως ο θάνατος δεν συνεπάγεται και την λήξη της αγάπης..

Δεν θεωρώ πως χρειάζονται περισσότερα λόγια. Ίσως να είπα πολλά, ίσως και λίγα. Ποιός/α ξέρει; Για μένα η ποίηση δεν χρήζει υπερανάλυσης. Άλλωστε το έχω ξαναπεί πως εκείνη ακουμπά με διαφορετικό τρόπο πάνω στον καθένα και την καθεμία από εμάς. Αν επιλέξετε να διαβάσετε τα ποιήματα, είμαι βέβαιη πως θα σας ικανοποιήσουν όσο κι εμένα.

Καλά σας αναγνώσματα!

Υ.Γ. 1. Τα γράμματα στον τίτλο ανήκουν στον γραφικό χαρακτήρα της αείμνηστης Ντίνας Ίσσαρη

Υ.Γ. 2. Το πορτραίτο της σελίδας 18, καθώς και το εξώφυλλο, τα φιλοτέχνησε η Άλκηστις Μιχαηλίδου

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: ΘΕΟΔΩΡΟΣ Π. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: Andy's publishers